

JOŽE KASTELIC

CARMINA PASSIONIS

MESEC

Mesec smo fantje v zlato kovali,
ko smo mu peli
in vriskali:
otroci zemljé,
sinovi noči,
zgubljeni v srebrne širine poljá.

Kdo je zavriskal,
kdo je zapel?
Ali je človek razpel srce,
ali prišlo je iz dna sveta?

Ta noč varljiva ne pove:
v ljubezni še glasove spaja
in nas in svet z isto strastjo prepaja
in vse preliva v začarani spev.

Odmev od tu, odmev od tam,
mesec pa vedno bolj zlat in sam —
Nič več ne kujemo, več mu ne pojemo,
vsakdo pod svojim oknom stoji —
mesec pa vedno bolj zlat in sam
vse više v nebo od zemlje beži
in smrtnikom pušča smrtne poljube.

BRIDKOST

Nagiblje se k meni češnjev cvet,
uglaša škrjanec mi pesemco;
češnjev cvet vedno bliže diši,
pesem zapušča mene in svet.

Sredi neba še solnca ni,
v rosi se koplje poljanica;
solnce se vedno svetleje smehlja,
rosa se bolj in bolj suši.

K meni nosi pomlad svoj kras,
češnjev cvet, solnce, deklica;
deklica vedno bliže gre
in cvetje ji pada in pada iz las.

OPOLDNE

Med travo zvijačno beži preplašena zver
smer spreminjaje,
ker je začula na gozdnih stezàh
lajež samotnega lovskega psa.
Visoko,
še nad vrhovi mladolistnih bukev,
še nad zelenjem ponosnih hrastov
gredo čez jasni svod neba
penaste grive belih meglá,
pred njimi teman oblak kot zvest pastir,
pa je sam brez smeri.

Trava šumi od tisoč nevidnih bitij
in zrak je poln dvojic v ljubezni pijanih.
Na kamenu bije z vijugastim, prožnim telesom
zvit gad ob skalo.
Grm — stoglasen ptič — cvrči.
Breze so bele haljice skrile
pod valom svojih kipečih las.

Tvoje minljive poljube pijem
in večnosti sladko zavest iz njih
jasno razbiram sredi poldné.
Nikjer ni noči,
tako so svetle najine zveste roké.

ZIBKA

Bogastvo rož
se s tvojim verno družì,
z lepoto rok, dveh belih golobic.
Na tvojem čelu mir gori,
pri tebi slonim kot stražar in klic.

Večerne zvezde sijo iz temè
nevidnega neba.
Jasmin opaja
pota, lan cvete.

Na zibki bodočnosti
se zibljeva sredi sveta.
Mesec vzhaja.

JUTRANJICA

V najino srce
so pale solzé grenkih spominov.
Kako sva šla po srebrnih stezàh
in nisva nič vedela,
kaj je bridkost noči.
Za naju so bili vsi časi svetlí.

V najino srce
sta pali dve krili ptice Bridkosti.
Kako sva iztezala v belih rokàh
še rosne cvetove zvezdam v pozdrav,
kako sva se klicala: Eva, Adám,
pri nama tovariš Bog Oče sam.

V najino srce
so pale goré težav in vse pokopale.
Ti si obstala na bregu morjá,
jaz pa ne vem,
kako gre moj čoln.
Tako je samote in groze poln.

EVA IN ADAM

Dan je mimó.
Mesec sije spev
in poljublja tvoj obraz z menoj.
Drevo z drevesom svatuje nocoj.
Trava je polna nevidnih glasov,
ti pa si zame spev, viden in nov
kakor nikdàr do te noči.

Noč šumi
in v sijočih snih cvete,
jaz s teboj nad njo in svetom vladam.
Od tvojim rok nebo žari,
kot mladi meseci zvezde sijo,
svetleje midva, Eva in Adam.

MORNARJI

Belo jadro jutra nad menoj,
v njem natkane blede zvezde,
rožna zarja, zlat oblak,
vrh jambora lunin kovinasti soj.

V rosi plava žitno polje,
pisana ladja, pisani svet,
potniki, zbrani iz vse noči,
Noetov zarod sredi vode.

Veter vstaja iz tišin,
jadro ziblje, solnce vabi,
veter nas edini ne zabi,
Duh, ki veje, koder hoče Sin.

Veter nam póti odpira nove,
v novo deželo nas varno pelja;
ladja brez teže plove lahno
in vendar vsak nosi težkó s seboj
ogelj krvi in trohljivost mesa.